

PROLOOG

‘We hebben de heks gedood!’

Die eerste zin zou hem altijd bijblijven.

Een eerste zin op een podium. Voor het nog gesloten doek.

Hij droomde ervan, jaren later. Droomde hoe hij deze zin riep:

‘We hebben de heks gedood!’

Er klonk een triomfkreet op de achtergrond, schril gejuich, zoals dat van de dansers in Latijns-Amerika, als de meisjesrokken omhoogvliegen, de mannen hun hoeden in de lucht gooien en met hun voeten op de grond stampen.

‘We hebben de heks gedood! We hebben haar zien branden. Ze zal nooit meer terugkeren. Maar jullie, jullie willen weten hoe alles begon.’

Toen gleed het doek open.

Daar stond ze, met uitgestrekte armen en gespreide vingers: de heks.

La bruja.

Haar gewaden waren zwart, de brede mouwen als vleugels, haar schouders smal, haar gezicht niet mooi: schaduwen onder haar kaakbeenderen, haar ogen groot opgemaakt.

Ze stond daar met rechte rug, hoogmoedig bijna, hoewel ze al wist dat ze zou verliezen.

Maar één ding zou ze niet verliezen, dat zag je zo: haar trots. Haar trots was het die haar zo akelig maakte, vanaf de eerste seconde. Haar koppigheid.

‘We hebben de heks gedood!’

Later had hij dingen over het oude lied gelezen, de Mexicaanse legende van de bloedzuigende heks. De danseressen van Veracruz, die op de overgeleverde woorden dansten, droegen brandende kaarsen op het hoofd. Als een van hen struikelde, zou het kaarsvet in haar ogen lopen en de wereld voor altijd uitdoven.

Soms zag hij in zijn dromen hoe ook zij een kaars op het hoofd droeg.

La bruja.

In zijn slaap voelde hij nog haar handen in de zijne, ijskoud waren ze.

Knokige polsen, afgekloven nagels.

Maar haar blik was al vanaf het begin als vuur geweest.

EERSTE BEDRIJF SCHOOL

I STERREN

Overall hingen knoppen aan de bomen.

Hij liet zijn hand erover glijden terwijl hij door de straat liep, streek over de kleine groene bolletjes, die allemaal wilden barsten, maar voorlopig nog te bang waren om open te gaan.

Aprilknoppen, langs de straat, aan de struiken en bomen, op de weg naar school, op een maandag. De lucht was bijna groen. De anderen zouden waarschijnlijk gelachen hebben als hij dat hardop gezegd had ... Alles bewoog in de aarde, alles groeide en strekte zich stiekem uit, wortels gleden naar beneden, scheuten naar boven, kleurloos nog, witte draden als de armen van een geest, zoekend.

Er was iets vandaag, iets bijzonders, waar de witte armen hem aan herinnerden ...

Hij vroeg zich af of hij het had kunnen horen, al dat verborgen groeien. Als hij de watjes uit zijn oren had genomen. Hij had niemand ooit over de watjes verteld.

Hij keek op zijn horloge. Hij was al laat en versnelde de pas.

Achter het koude schoolplein verrees de complexe, veelhoekige betonnen structuur van de school, die hem deed denken aan een decor in een toneelstuk. Alsof je ze kon samenvouwen en omdraaien – en ze dan iets helemaal anders zou zijn.

Naast de schooldeur zat de conciërge in een vroege streep

zon op een stoel, duwde een tandenstoker heen en weer in zijn mond en schroefde aan een lamp. Hij droeg dezelfde vlekkerige, grijze werkplunje als altijd, en nu en dan druppelde speeksel op zijn knieën. Zijn handen waren ruw en reusachtig, zijn neus was rood, een drinkersneus, had Lars ooit gezegd. Drinkt als een tempelier, de oude Kabuk. Dat stond op zijn deur, F.L. Kabuk. Niemand wist waar F.L. voor stond, en niemand kwam vrijwillig in zijn buurt.

Maar die ochtend zat er iemand naast de oude Kabuk op de grond toe te kijken hoe die de lamp repareerde: een mager meisje in zwarte jeans en een te ruime, gebreide zwarte trui. Nog zo'n bizarre figuur bij wie je niet vrijwillig in de buurt kwam.

Tim wist niets over haar, behalve dat ze voor bijna alle vakken het hoogste cijfer haalde. Ze zat niet in de whatsappgroep van de vijfde klas, nam niet deel aan hun gesprekken. Soms zag je haar met een boek.

Ze zat rechtop, in kleermakerszit, alsof ze mediteerde. Een kat streek langs de benen van de oude Kabuk en deed daarna hetzelfde bij het slanke meisje: een mager zwart ding met groene ogen en maar één oor. Tim liep met een boog om het meisje, de kat en de conciërge heen, maar toen hij de deur opentrok, keek het meisje op. Haar blik joeg hem schrik aan. Die was zo ... direct.

'Eh ... goeiemorgen,' mompelde Tim.

De oude Kabuk glimlachte. Tim wist niet eens dat hij kón glimlachen.

Hij spuwde de tandenstoker uit, samen met een paar onverstaanbare woorden, vervolgens was Tim in de aula en eindelijk, eindelijk op de brede trap naar boven, waar de anderen elkaar verdrongen.

Hij dook in de menigte als een vis in zijn school, werd onzichtbaar, voelde een warme opluchting.

Toen schoot het hem te binnen. Wat er speciaal was aan vandaag.

Vandaag was de eerste toneelrepetitie.

Het begin van hun allerlaatste stuk ooit, want volgend jaar, in de eindexamenklas, zou niemand daar nog tijd voor hebben.

Meneer Wegner had de titel rondgestuurd: geen grote Duitse dichters dit jaar, geen Nobelprijswinnares met experimenteel taalgebruik. Wel een stuk waarvan de titel op het eerste gezicht kinderachtig klonk, wat Lars de opmerking ontlokte: 'Ach, spelen we op de kerstmarkt van de basisschool? Mag ik de kerstman zijn?'

Tim had net als de anderen gelachen omdat het zo'n typische Lars-uitspraak was.

Maar bij nader inzien, met de Mexicaanse namen op de lijst met de personages, vond Tim het stuk helemaal niet zo kinderachtig. Eerder op een verontrustende manier vreemd en duister.

La bruja. De heks.

Na de laatste les zaten ze op de radiatoren in de gang op Wegner te wachten.

Als kippen, dacht Tim, kippen op hun stok. Eerst had je Lars, die een schrijfblok op zijn knieën hield en een uurrooster voor de repetities met de band neerkrabbelde, terwijl hij nu en dan zijn blonde haar, dat vooraan te lang was, naar achteren gooide en ten slotte geïrriteerd zijn bril omhoogduwde om het in toom te houden. Toen zuchtte hij omdat hij niets meer kon zien, en liet zijn bril weer op zijn neus glijden. Lars had het soort haar en

sproeten waar meisjes van hielden, en zelfs de manier waarop hij zuchtte, kon hen bekoren. Naast hem zat Otis sigaretten te rollen. Massaproductie. Otis was te zenuwachtig om maar één sigaret te rollen en zijn lange, bleke vingers vervolgens stil te houden. Alles aan hem was lang en bleek, en zijn haar hing in lange, donkere golven over zijn schouders. Ninon had een keer tegen Otis gezegd dat hij eruitzag als een vampier uit zo'n typische film, waarop Otis als een vampier uit zo'n typische film had gelachen en aan Ninon had geantwoord dat hij die typische films niet kende.

Nu zat ze naast hem, Ninon met de rode krullenbol, Ninon met de borsten waarvan ze al sinds de eerste klas over de cupmaat speculeerden. Ze bengelde met haar benen en deed alsof de lolly in haar mond helemaal niets symboliseerde.

Nu en dan wierp ze een blik op Wenzel, die op zijn telefoon zat te swipen. Wenzel was breed en naar eigen zeggen laag gebouwd, omdat de korte afstand tot de grond een voordeel was als je zware dingen moest dragen. Voor het geval dat je eens iets liet vallen. Wenzel was drummer in Lars' band en viel soms in bij twee andere bands, en wanneer hij niet speelde, liep hij met spots en luidsprekers te zeulen of zat hij met zijn fles bier achter een mengpaneel, in gedachten verzonken.

Tim zat op het einde van de rij, de laatste kip op de stok.

Hij zag zijn spiegelbeeld in het raam aan de andere kant van de gang: kort bruin haar, jeans, sneakers, hoody. Bijzondere kenmerken: geen. Behalve de watjes in zijn oren. Maar die zag niemand. Als hij in de repetitiekelder aan het keyboard zat, naast de drums van Wenzel, sloot hij zijn ogen als iemand die volledig in de wereld van de muziek opging. Voor hem was het een wereld van pijn, maar dat hoefde niemand te weten.

Er waren nog een paar meisjes uit de vierde klas, die niet tot de harde kern van de toneelgroep behoorden.

Tim vroeg zich af hoe hij en de anderen überhaupt tijd voor toneel zouden vinden nu de examenperiode voor de deur stond. Eigenlijk was hij hier alleen uit plichtsgevoel tegenover Wegner, die hen jarenlang naar het theater had meegesleept, waardoor er voor hen heel wat lessen waren weggefallen. Wegner was zoals altijd te laat, kwam door de gang aanlopen met zijn wiegende tred en zwaaiend met zijn leren tas, die misschien wel ouder was dan hijzelf. Hij was midden dertig, en een van de dingen die hij het liefst tegen zijn studenten zei, was: 'Ik sta aan jullie kant.' Hij zei het net iets te vaak. Maar hij bedoelde het goed.

Ook met het stuk had hij de beste bedoelingen gehad. Dat wist Tim achteraf wel zeker.

Maar soms zijn goede bedoelingen alleen niet genoeg.

Die dag deed Wegner de toneelrepetitieruimte open, een voormalig klaslokaal met twee versleten zwarte sofa's en tegen de muur geschoven tafels, en toen ze met z'n allen naar binnen druppelden, leek dat meer met spreiding dan met motivatie te maken te hebben.

Tim ging op een van de tafels bij het raam zitten. De wind bevoogde de uitbottende takken op het plein zachtjes heen en weer. Hij ademde een paar keer in en uit en legde zijn hoofd op zijn knieën.

Toen keek hij op. En zag haar.

Het magere meisje dat die ochtend met de oude Kabuk bij de ingang had gezeten.

Ze wurmde zich door de deur zonder die echt te openen, als een gedachte die je nog net te binnen schiet, ging op de leuning

van een stoel zitten die een beetje van de muur af stond en zette haar voeten op het zitvlak.

Tim keek naar Lars, die zijn schouders ophaalde.

Ze maakte geen deel uit van de toneelgroep, ze leek hier niet op haar plaats, en Tim wenste dat ze gewoon weer zou weggaan. Hij moest aan de oude Kabuk denken, aan de tandenstoker en het speeksel in zijn mond, aan zijn onverstaanbare gemompel en zijn vreemde glimlach. Alsof hij en zij een geheim hadden.

Tim had geen idee wat ze hier kwam doen.

Zoals ze daar zat, op de stoelleuning, leek ze nog het meest op een kraai: met haar onnatuurlijk dunne benen, haar reusachtige, afgedragen zwarte trui, haar benige schouders, haar spitse gezicht. Hij herinnerde zich niet of ze vroeger ook al zo mager geweest was, haar fragiele lichaam liet de logge zwarte werklazen aan haar voeten des te zwaarder lijken. Misschien had ze die nodig, als anker, om niet door de wind te worden meegesleurd.

Nog zo'n absurde gedachte waarbij de anderen het hoofd zouden hebben geschud.

'Goed,' zei Wegner vanop een van de oude sofa's. 'Dit is het startschot voor een nieuw stuk. Daarna doen jullie eindexamen en begint voor jullie het ware theater in het echte leven.' Hij deed zijn best om dramatisch te klinken en grijnsde. 'Oké, we hebben een nieuwe collega: Lili. Ze ...'

'Lilith,' zei het magere meisje en ze hief het hoofd. Tim zag hoe ze Wegner fixeerde, haar ogen waren donker, haar blik even zwaar als haar schoenen, en Wegner kromp ineen.

'Wat zeg je?'

'Mijn naam. Die schrijf je met een t achteraan. En een h. Maar maakt niet uit.'

'Tuurlijk. Met een t,' zei Wegner, van de wijs gebracht. 'Dom van me. Alles wordt beter met een lekker theetje.' Zijn lach klonk een beetje gemaakt. 'Ik heb een uitdraai voor jullie meegebracht, en ik was van plan er niet te veel woorden aan vuil te maken, maar het gewoon een keer te lezen. Lars, speel jij in de eerste scène even de priester, Otis zou ik graag als grootgrondbezitter hebben, Ninon als heks, Wenzel kan de zoon van de grootgrondbezitter lezen ... Anne uit de vierde klas leest het jonge meisje ... en Tim ... eh ... het kind.'

'Nou, erg bedankt,' zei Tim, waarop iedereen lachte.

'En jullie twee zijn de groep met de arbeiders en arbeidsters ...' Hij keek de andere meisjes uit de vierde klas aan. 'Daar gaan we.'

'En ik?' vroeg het magere meisje.

'Lilith met t, jij leest voorlopig de regieaanwijzingen. De intro laten we vallen.'

Hij knikte haar bemoedigend toe, alsof het een bijzondere eer was om de regieaanwijzingen te lezen, en ze begon met haar zachte, wat hese stem: 'Eerste bedrijf, eerste scène. Oplaaierende vlammen. Een levendige chaos. Daarin verschillende schaduwen, onherkenbaar. Geschreeuw op de achtergrond. Links vooraan knielt Don Rodriguez. Daarachter duikt in de vlammenzee de heks op. Don Rodriguez ...'

'*Dios mío*, help ons uit de nood!' riep Otis teatraal, waardoor iedereen giechelde. 'Aan wie hebben we deze hel te danken? Wie heeft deze brand aangestoken? Het huis van mijn vader en grootvader ... de paarden in de stallen zullen verbranden ... Help! Help!'

'La bruja, met beide armen in de lucht,' zei Lilith zonder naar de tekst te kijken.

Ninon stak haar armen in de lucht, je zag de sproeten op de mooie, mollige witte onderkant van die armen, als kevers kropen ze naar binnen in de korte mouwen van haar paarse t-shirt. Wat ze daar niet allemaal te zien kregen ...

‘Kom,’ zei Ninon. ‘Deze kant op.’ Ze streek de lange golven van haar rode haar naar achteren, heksenhaar.

‘Jij?’ vroeg Don Rodriguez alias Otis.

‘Kom!’ zei Ninon en ze stak een hand uit.

‘Pak ik haar hand vast?’ vroeg Otis en hij keek naar Wegner. ‘In de tekst staat daar niets over.’

‘Don Rodriguez aarzelt,’ zei de hese stem van de regieaanwijzing. ‘Hij wil haar niet aanraken, omdat hij weet dat hij daarmee voor eeuwig een band tussen hen zou bezegelen. Dan pakt hij de hand van de heks toch vast. Een brandende balk valt van het plafond naar beneden. Don Rodriguez schreeuwt het uit.’

‘Wacht even, dat staat er niet,’ zei Tim.

‘Jawel,’ zei Lilith. ‘Hier staat: brandende balk valt, Don Rodriguez schreeuwt het uit.’

‘Ja, dat wel. Maar dat andere, dat daarvóór ...’ zei nu ook Lars. Lilith haalde gewoon haar schouders op.

Otis pakte Ninons hand, zag er echter helemaal niet aarzelend uit, maar eerder gretig, wat iedereen aan het lachen bracht, Ninon nog het meest van allemaal. Een vrolijke, overmoedige, dartele lach, die haar bezienswaardige boezem deed trillen als een gelatinepudding. Ze had het ooit zelf gezegd: ‘Ik hou van mijn gelatinepuddingen.’ Het leven leek voor Ninon één groot plezierig verhaal te zijn dat iemand voor haar persoonlijke vermaak had bedacht.

Op sommige dagen had Tim haar graag ergens opgesloten,

dagen waarop hij gewoon niet vrolijk kón zijn, regendagen, herinneringsdagen. Maar meestal mocht hij Ninon wel.

Ze was perfect in de rol van heks. Nu klom ze op de leuning van de sofa en trok Otis mee omhoog, een wankel aangelegenheid.

‘Wat doe je daar?’ vroeg Lars, waarop Ninon antwoordde: ‘Wel, ik red hem uit de vlammen!’

Toen vielen ze allebei en kwamen in een proestend kluwen van armen en benen terecht waarin ook Lars, die op dezelfde sofa zat, verwickeld raakte.

Heel even voelde Tim een pijnlijk verlangen om op diezelfde sofa deel van datzelfde kluwen uit te maken en met hen mee te lachen.

Toen ze uiteindelijk overeind gekrabbeld waren, zei Otis: ‘U hebt me uit het huis gered.’

‘Ja,’ fluisterde Ninon, de heks.

‘U hebt mijn leven gered.’

‘Dat oordeel laat ik aan u over,’ fluisterde Ninon.

‘Ik kan niet beweren dat het me behaagt,’ verklaarde Otis met overdreven ernst. ‘Maar dit is een band die ons voor altijd met elkaar verbindt.’

‘De heks lacht,’ las Lilith. ‘Dan horen we uit de vlammen de hulpkreet van een kind.’

‘Help!’ riep Tim, die zich onnozel voelde.

‘De heks keert terug naar de vlammen en vindt daar het kind, dat ze meeneemt. Samen kruipen ze hoestend onder de rook naar buiten ...’

‘Kruip, kruip, hoest, hoest,’ zei Tim mat.

‘We zien hoe de vlammen zich terugtrekken. Op het voor-

toneel lopen de arbeiders van Don Rodriguez fluisterend voorbij.

‘De heks, de heks!’ smoesden de twee meisjes uit de vierde klas.

‘De heks heeft de heer uit de vlammen gered, maar wie heeft het landhuis in brand gestoken? Waar kwam de heks vandaan, midden in de vlammen? La bruja. Ze heeft het vuur geroepen. Vier doden heeft ze op haar geweten, twee knechten, een dienstmeid en een hond, maar de heer, die heeft ze gered. Ze weet waarom ... La bruja, la bruja, la bruja. Met haar zwarte macht heeft ze de vlammen bezworen.’

Ze lachten om het Spaanse woord voor heks, met die blazen-de ch in het midden, ze waren geen arbeiders op een Mexicaanse *hacienda*, ze waren leerlingen aan een Duits gymnasium op een versleten sofa.

‘Hebben jullie haar gezien?’ vroeg Wegner.

‘Nee,’ antwoordden de meisjes braaf in koor. ‘Maar we hebben haar wel horen lachen! Wie in het vuur lacht, heeft het vuur ter wereld gebracht.’

‘Het vuur dooft uit,’ fluisterde Lilith. ‘Priester, voor het podium.’

‘Jullie hebben de heks horen lachen,’ zei Lars, de priester. ‘Ze is een goddeloze, een moordenaars.’

‘Maar er zijn geen bewijzen,’ zei Wenzel, de zoon van de grootgrondbezitter.

‘Mijn bewijs is de zekerheid die God me schenkt,’ verkondigde priester Lars. ‘Ga nu maar voor je vader zorgen. Hij heeft je hulp nodig, de goede Don Rodriguez. Het vuur heeft heel wat van zijn bezittingen opgeslokt.’

‘Maar hij heeft nog altijd méér dan iemand van ons zich ooit

kan voorstellen,’ zei een meisje dat Louise of Layla heette, Tim kon het nooit onthouden.

‘Het kind rent onbezorgd en vrolijk over het podium in de armen van haar moeder, die aan de rand staat te wachten,’ las Lilith.

‘Kom aan mijn borst,’ zei Wegner. ‘Ik ben je moeder.’

Toen iedereen opnieuw begon te lachen, zei Wenzel: ‘We hebben nog het toneelkamp in de paasvakantie, dan kunt u voor ons koken en uzelf in het moederschap bekwamen.’

‘Wacht dan maar af wat je allemaal zult moeten eten,’ knorde Wegner. ‘Goed, we wisselen de rollen. Lars speelt nu Don Rodriguez, Otis de priester. Heeft wel iets, een priester met lang haar.’ Hij grijnsde. ‘Wenzel en Tim blijven wat ze waren. En la bruja ...’ Hij keek rond. De meisjes uit de vierde klas schudden giechelend het hoofd.

‘Vergeet u het maar.’

‘Oké ... Lilith?’

‘Zij?’ vroeg Ninon verbaasd, en ook Lilith keek Wegner aan alsof hij een volstrekt absurd voorstel had gedaan. En dat was ook zo. Lilith was er wel, was fysiek aanwezig, maar ze maakte geen deel uit van de groep. Ze had vroeger ook nooit met hen meegespeeld op het schoolplein, herinnerde hij zich nu vaag.

‘Waarom niet?’ vroeg Wegner bemoedigend.

Hij deed het uit sympathie, dat was duidelijk. Alleen leek Lilith die sympathie helemaal niet te willen.

‘Wie de aandrang voelt om weer op een sofa te klimmen, trekt alsjeblieft eerst zijn schoenen uit,’ zei Wegner. ‘Daar gaan we.’

Lilith maakte de veters van haar zwarte schoenen los, misschien had ze hem verkeerd begrepen, misschien dacht ze dat het zo hoorde.

‘*Dios mío*, help ons uit de nood!’ riep Lars terwijl hij zijn kappersklare haar van zijn voorhoofd wegstreek. ‘De paarden in de stallen zullen verbranden ... Help! Help!’

Toen gebeurde er iets onverwachts.

Lilith stond op, blootsvoets nu, klom op de stoel, keek op de anderen neer.

En de wereld veranderde. In één klap.

Tim kon het later niet verklaren.

Toch was het zo.

Daar stond Lilith, in haar te brede en te lange zwarte trui, met haar ziekelijk dunne beentjes, en stak haar beide armen in de lucht, mouwen als vleermuisvleugels. Niemand lachte. Ze staa-den haar allemaal aan terwijl ze haar vingers spreidde, zich uitstrekte en haar hoofd oprichtte, haar blik op het vuur gericht.

De vlammen werden in haar ogen weerspiegeld.

‘Kom,’ zei ze, en haar stem was nu anders. In deze stem lag zo veel autoriteit dat niemand haar durfde tegen te spreken. ‘Deze kant op.’

Ze hoefde geen rood haar terug te strijken, haar eigen haar was donker en hing in slierten naar beneden. Ze hield haar vingers nog steeds gespreid in de lucht, en Lars, de grootgrondbe-zitter, stond op van de sofa, van zijn plaats tussen Tim en Ninon, en liep naar haar toe, traag als een slaapwandelaar. Ze hield hem vast met haar ogen, die ogen die tegelijk donker waren en oplichtten. Ach, ik beeld het me vast in, zei Tim bij zichzelf.

‘Jij?’ vroeg Lars alias Don Rodriguez. Het woord was niet lan-ger gewoon een woord dat op een vel papier stond, het was een serieus bedoelde, verbaasde vraag.

‘Kom,’ zei la bruja nog een keer terwijl ze een hand uitstak.

Een hand met magere vingers en afgekloven nagels. Tim keek naar Lars. Lars zou deze hand niet vastpakken, beslist niet. Lars was meisjeshanden met gelakte nagels gewend die zich in de zij-ne schoven, meisjeshanden die naar zeep en parfum roken, en deze hand stond vol roetstrepen en rook naar vuur. Tim schud-de onwillekeurig het hoofd.

Hij hoorde het, het vuur, hij voelde de hitte. En hij zag dat ook Lars het voelde. Lars was bang.

Tim maakte zich klein, dook ineen op de vloer, waar meer lucht was.

Een brandende balk viel naar beneden.

Lars schreeuwde het uit.

Toen pakte hij de hand van de heks vast.

Hij pakt haar hand vast.

Iedereen lijkt tegelijkertijd een zucht van verlichting te slaken wanneer de vingers van de heks zich om zijn vingers sluiten, wan-neer ze hem naar zich toe trekt, uit de vlammenzee, hem naar de uitgang leidt, hem redt. Ze staan buiten voor de laaiende brand-stapel van het landhuis, de grootgrondbezitter en la bruja.

‘U hebt me uit het huis gered.’

‘Ja.’ Ze kijkt hem niet aan terwijl ze het zegt, ze kijkt naar de vlammen, geconcentreerd, zoekend.

‘U hebt mijn leven gered.’

‘Dat oordeel laat ik aan u over.’

‘Ik kan niet beweren dat het me behaagt,’ fluistert Don Rodri-guez, ‘maar dit is een band die ons voor altijd met elkaar verbindt.’

Dan lacht la bruja, de heks, ze lacht een hese, donkere lach, bitter en tegelijk zacht als zwart fluweel.

Het kind, Tim, zit nog steeds op de vloer van het brandende landhuis.

Wat doet een kind trouwens in het landhuis als het niet het kind van de eigenaar is? De rook is overal, het krijsen van de brekende balken wekt de pijn op. Tim drukt beide handen op zijn oren.

‘Roepen!’ zegt iemand. ‘Je moet roepen!’

Maar hij kan alleen maar fluisteren. Hij krijgt geen adem.

Het is zoals toen, met het voorval met Charlotte, het voorval waar niemand van afweet. Hij zal stikken, en de vlammen zullen zijn lichaam opvreten zoals zwerfhonden in een Mexicaanse straat een stuk vlees verslinden. Iemand trekt hem overeind en sleurt hem door de hitte en de pijn, en hij komt er aan de andere kant weer uit. Er is modder, er is gras, er zijn bomen en een vaalgele hittehemel.

Stemmen.

‘La bruja, la bruja!’ Het zijn de arbeidsters. La bruja is vlakbij, ze houdt haar hand nog altijd op Tims schouder. Ze zorgt ervoor dat hij weer kan ademen. Dat de pijn weggaat.

‘La bruja heeft de heer uit de vlammen gered. Maar wie heeft het landhuis in brand gestoken? Zij! Zijzelf heeft het vuur geroepen! Vier doden heeft ze op haar geweten door haar zwarte magie!’

Tim knipperde met de ogen.

Hij zat op de laminaatvloer van de repetitieruimte. Naast hem knielde het magere meisje. Ze had zonet haar hand van zijn schouder gehaald. Achter haar stond Lars.

Op de sofa stonden de meisjes die de arbeidsters gespeeld hadden, op een rijtje naast elkaar.

Een vreemde stilte vulde de ruimte.

De vlammen waren weg. Het landhuis, de bleke Mexicaanse hemel, het door de zon gebleekte gras. De hitte. Het gevaar.

Buiten zong een meesje in een hazelaar.

Ten slotte begon Lars te lachen. Hij lachte traag, vreemd, opgelucht, maar niet helemaal. Iedereen begon mee te lachen. ‘Nou, nou,’ zei Wegner. ‘Dat was ... behoorlijk goed, wat je net gedaan hebt.’

‘Maar ik heb toch helemaal niets gedaan,’ zei Lilith. ‘Ik heb maar twee zinnen gezegd.’

‘Sorry, ik moet even naar buiten,’ zei Lars, en toen sloeg de deur dicht en was hij verdwenen.

Tim vroeg zich af wat de anderen gezien hadden. Of gevoeld.

La bruja was opgestaan en had zich weer op haar stoel teruggetrokken, in dezelfde houding op de leuning.

‘We moeten heel goed nadenken wie we de heks laten spelen,’ zei Wegner.

Hij stond op en liep naar het raam om een blik te werpen op het schoolplein, waar de lente liep te lanterfantten als bij een bushalte.

‘Ninon heeft rood haar,’ zei iemand. ‘Heksen hebben altijd rood haar.’

‘Niet in Mexico,’ zei iemand anders, en Tim merkte dat hij het was.

‘Speelt het stuk zich dan in Mexico af?’ vroeg iemand. ‘Ik bedoel, als het ons stuk is? Of speelt het zich hier af? Of gewoon nergens in het bijzonder?’

Iedereen haalde de schouders op.

Toen zei Lilith zacht: ‘Het speelt zich in je hoofd af.’

Iedereen staarde haar aan, maar ze keek naar de vloer.

‘Lilith,’ zei Wegner, terwijl hij naar haar toe liep en zijn hand uitstak. Hij hief haar kin lichtjes op, zodat ze hem wel móést aankijken. De aanraking deed Tim ineenkrimpen.

‘Lilith, wil jij la bruja zijn? De heks?’

Ze antwoordde iets, op fluisterton, niemand hoorde het behalve Wegner, en hij knikte.

‘Ik vond Lars erg goed als Don Rodriguez,’ zei hij toen. ‘Tegen volgende week weet ik ook wat de anderen spelen. En we moeten plannen wie in mei meegaat op kamp. De kampplek is deze keer iets meer afgelegen, zodat we ons helemaal op het toneelspelen kunnen concentreren.’ Hoewel zijn woorden vrolijk klonken, was er nog iets anders in te horen. Gekras. Alsof ze weerhaken hadden.

Ze stonden in het schuchtere zonnetje voor de school toen Wegner over de parking naar zijn auto liep. Hij was groot, en de stokoude auto was minuscuul. Het was een raadsel hoe zijn lange benen erin pasten.

Lars en Wenzel rookten, en Ninon en Otis stonden op hun telefoon te swipen. De anderen waren al vertrokken.

‘Als ik hier weg ben,’ zei Wenzel, ‘schaf ik me ook een auto aan. Een echte, niet zo’n schrootkar. Ik bedoel, waarom doen we dit anders allemaal, al dat studeren en zo? Ooit moet er geld in het laatje komen. Ik wil me gerust de hele dag uitsloven, maar op een gegeven moment zit de werkdag erop en stap ik in mijn Lamborghini.’ Hij grijnsde.

‘Ik dacht dat je in de muziek verder zou gaan,’ zei Tim.

‘Drummer is geen beroep,’ reageerde Wenzel. ‘Vraag maar aan

mijn moeder. Ik bedoel, Otis is vast ook niet van plan met zijn viool te trouwen.’

‘Nee, ik trouw met het bedrijf van mijn vader,’ zei Otis geuwend. ‘Wat dondert het.’

‘Maar jullie komen zondag toch naar de repetitie van de band, hè?’ vroeg Lars. ‘Ik heb twee nieuwe songs.’

Iedereen knikte en keek vanaf het op een heuvel gelegen schoolplein op de stad neer, die er die dag nietig uitzag, een speelgoedstad. En zij waren speelgoedfiguurtjes op een speelgoedschoolplein, bedacht Tim. Ergens daarbuiten moest er een echte wereld zijn. Waarachtiger en groter, en het was alsof alles erop wachtte dat er iets waarachtigs en groots zou gebeuren.

Maar als er iets gebeurde, zou dat alles overhoopgooien, en de wereld daarbuiten, wist hij, zou een wereld van pijn zijn, een wereld waarin hij geen rust meer vond.

Hij dacht terug aan de vlammen en keek om zich heen.

Zij was er niet meer. Lilith. Ze was met hen in de richting van de aula gelopen, en daarna? Was ze de deur met het opschrift F.L. Kabuk binnengegaan? Zat ze op een stoelleuning toe te kijken hoe de ouwe een of ander toestel repareerde terwijl het speeksel uit zijn mondhoek liep?

Wenzel porde Lars in zijn zij. ‘Wat scheelde er daarnet? Waarom verdween je plotseling uit de repetitieruimte?’

‘Ik moest gewoon naar het toilet,’ antwoordde Lars, terwijl hij langs de rook van zijn sigaret in de verte staarde. Toen legde hij een arm om Ninon, die tegen hem aan leunde.

Ze kenden elkaar al te lang om echt iets met elkaar te hebben. Lars had affaires met alle mogelijke meisjes, het leek of ze voor hem in de rij stonden, maar uiteindelijk was het altijd Ninon die

met hem en de anderen een biertje ging drinken.

‘Wat denken jullie?’ vroeg hij zachtjes. ‘Over die vreemde snijboon?’

‘Behoorlijk raar,’ zei Otis. ‘Persoonlijk vind ik dat Ninon beter geschikt is om de heks te spelen. La bruja ... Als ik het goed begrepen heb, heeft het in Mexico ook iets seksueels, mannen uitzuigen enzovoort ... Dat past niet bij hoe-heet-ze-ook-alweer?’

‘Lilith,’ zei Tim. Toen Lars hem aankeek, wendde hij zijn blik af.

‘Hm. Ik bedoel, die kleren alleen al!’ Otis snoof. ‘Sorry, maar die zwarte trui lijkt nog het meest op een zak, en praten doet ze ook al met niemand. Waarschijnlijk komt ze de volgende keer sowieso niet meer omdat ze moet blokken, zo’n type is het toch, dat voor alles het maximum van de punten haalt. Dan speel jij de heks, Ninon, en zijn we weer de goeie ouwe kiek. We spelen toch vooral toneel voor het plezier, of niet soms?’

Wenzel knikte. ‘En dan komt zij een vuur op het podium aansteken.’

Tim staarde hem aan. ‘Dus je hebt het gezien? Het vuur?’

‘Onzin,’ antwoordde Wenzel. ‘Ik bedoelde alleen ... ik bedoelde ...’ Hij stakte.

‘Je zei: *En dan komt zij een vuur op het podium aansteken.*’ Tim haalde diep adem. ‘Er wás geen podium. En er was geen vuur. En toch heb je het gezien.’

‘Ik heb niet gezegd dat ik een podium gezien heb,’ gromde Wenzel, die zijn gespierde armen kruiste en bijna kwaad werd. Ninon gleed naar hem toe om zich tegen hem aan te vlijen.

‘Jongens! Geen ruzie. Als jullie denken dat jullie die rol voor

mij moeten redden ...’ zei ze. ‘Weet dat ik blij zal zijn als ik die gigantische tekst níét uit het hoofd hoef te leren.’

‘t Is ons laatste stuk.’ Lars haalde de schouders op. ‘Laten we het voor Wegner doen.’

Toen sprong hij op zijn fiets en reed over het schoolplein, verliet het schaduwpatroon van de schoolbomen en kwam op de weg in het licht dat zijn blonde haar deed stralen. Ook de anderen vertrokken. Ninon kneep nog even in Tims arm voor ze vertrok.

Haar golvende rode haar raakte zijn wang aan. Ze rook naar pepermint en mangoshampoo. Zo zuiver. Helemaal anders dan vuur en as.

Heel even nog bleef Tim gewoon staan.

Hij deed zijn ogen dicht en probeerde de lente te ruiken. De bloesems die nog niet opengebloeid waren. De knoppen die nog niet uitgebot waren.

Maar hij voelde zich op een vreemde manier bekeken.

Ze was hier. Lilith. Zij zag hem, maar hij zag haar niet.

Hij wist dat hij haar zou kunnen horen als hij de watjes uit zijn oren haalde.

Maar dat wilde hij niet doen, niet hier.

Toen zag hij haar.

Ze zat boven in een van de bomen aan de rand van het schoolplein, een olm waarvan de takken zich met de takken van de naburige bomen tot een geheim vlechtwerk verweven hadden.

Hij stak het schoolplein over en bleef onder de olm staan.

‘Kom naar beneden,’ zei hij zacht, zo zacht dat ze het niet kon horen. ‘Denk maar niet dat ik erin klim.’

Ben je bang?

Hij schudde het hoofd.

Wat wil je? Praten? Niemand praat met mij.

Een windstoot boog de takken van de bomen. Lentewind. Plotseling voelde Tim een vreemd verlangen opwellen: het verlangen om van daarboven naar beneden te kijken. Maar in de vijfde klas klom je niet in bomen. Dat was kinderachtig. Belachelijk.

Hij keek om zich heen. Er was niemand meer, niemand die hem kon zien. Hij stelde zich voor hoe het zou zijn om de ruwe schors met beide handen aan te raken ... Toen pakte hij de onderste tak vast, trok zich eraan op en haalde diep adem. Hij voelde zich vreemd. Vrijer dan zonet, op de grond. Licht op een rare manier. Hij klom verder, steeds hoger, voelde zich plotseling bijna dronken, gedrogeerd, weg van ... van alles eigenlijk. Van het leven. Eindelijk zat hij tussen de takken, tegen de stam geleund, op dezelfde hoogte als zij.

Tussen hen in: een meter lucht en takken.

Ze zat dicht bij het uiteinde van een tak, een wonder dat ze niet viel. Ze had haar benen opgetrokken, haar armen om haar knieën geslagen, die door haar zwarte trui bedekt werden. Haar handen waren klauwen waarmee ze zichzelf omklemde, haar gezicht een bleek ovaal tussen donkere haarstrengen.

Hij keek weg, keek op het speelgoedlandschap neer. 'Speelgoedlandschap,' zei hij.

En toen, heel zacht: 'Hoe gaat het stuk verder?'

Ze draaide haar hoofd en keek hem aan. Haar ogen waren te klein, maar groot opgemaakt, de make-up bladderde aan de randen af, het zag er even broos uit als de schors van de boom. Even broos ook als haar droge lippen, die in het midden dreigden te barsten.

'Heb je het niet gelezen?'

'Wat? Het stuk? Wegner heeft ons toch alleen maar het begin gegeven. Ik dacht ...' Hij verstomde.

'Ze verbranden haar,' zei ze schouderophalend. 'Dat is nu eenmaal wat met heksen gebeurt.'

'Is dat alles? Zo saai. Het is altijd hetzelfde.'

'Ja,' zei ze. 'Alles op de wereld is altijd hetzelfde. Alle vreselijke dingen. Je zou denken dat de mensen er iets aan veranderen omdat het anders saai wordt. Maar ze veranderen er niets aan.'

'Er moet eerst nog iets gebeuren,' volhardde hij. 'In het stuk. Iets met de mensen. Met de landeigenaar, het kind, de priester ... Wie waren er nog meer?'

Ze sloot haar ogen, somde op. 'Een revolutionair, een verliefd paar, een politiecommissaris, een vrome vrouw, een folterknecht en de arbeiders. De mensen die er altijd zijn.'

'Je hebt dat allemaal onthouden?' Hij lachte, meer uit beleefdheid. 'Je kunt goed dingen uit het hoofd leren, niet? Je bent een vlijtige studente.'

Ze schudde het hoofd. 'Ik weet dat ze dat zeggen. Maar het klopt niet.'

'Nee? En ... het toneel? Waarom heb je vroeger nooit meegegaan? Je kunt het. Op de een of andere manier.'

Ze haalde de schouders op. 'Ik wist niet dat ik het kon.'

Toen liet ze haar knieën los en ging met haar vinger over een van de knoppen waarin de bladeren van de boom leefden, nu nog verborgen, maar al vol ongeduld.

'Het leven,' zei ze. 'Het is overal. Heb je er al eens over nagedacht dat er op dit eigenste moment iemand sterft?'

'Wat? Nee. Onzin.'

‘Toch wel, in deze seconde sterft er iemand. Maar wij zijn hier, en wij leven. Soms vind ik dat bijna eng.’

Ze streelde nog altijd de knop, heel zacht.

‘Ze zijn bang,’ fluisterde ze. ‘Bang om open te gaan. Maar ze wachten op de dag waarop ze het toch zullen durven. Alles wacht, weet je? Op iets groots en mogelijk gevaarlijks. Alleen de speelgoedfiguurtjes daarbeneden merken het niet.’

‘Je leest mijn gedachten,’ zei Tim. ‘Hou daarmee op. Jij bent la bruja niet. Het is maar een toneelstuk. Zwarte magie bestaat niet.’

Ze haalde nog een keer de schouders op. ‘Jij hebt gezegd dat ik je gedachten lees.’

‘Dat was maar ... een grap,’ knorde hij. Wat wist ze allemaal? Wist ze dingen die niemand kon weten? Hij moest uit deze boom zien te komen. Verdorie, hij zat echt als een kind in een boom op een schoolplein. Het was absurd. Wat als iemand hem toch gezien had?

Hij ging staan op zijn tak en werd plotseling kwaad.

‘Je moet iets op je lip smeren,’ zei hij. ‘En je moet je normaler gedragen als je dit stuk met ons wilt spelen. Op onze leeftijd klimmen we niet meer in bomen.’

Ze knikte. Je kon het nauwelijks zien, maar haar gebarsten lip trilde. Toen ze er met haar hand aan voelde, sijpelde er een druppel bloed uit.

‘Vroeger heb ik geprobeerd zoals de anderen te zijn,’ fluisterde ze. ‘Maar ik was er niet goed in. Toen dacht ik: ik kan het maar beter zo laten en goed worden in het anders-zijn. Ga naar huis, Tim.’

Hij klauterde zonder afscheid te nemen naar beneden. Deze

keer ging het wat moeizamer. Een te dunne tak brak af. Eindelijk stond hij met beide voeten op de grond. Ze zat nog altijd roerloos tussen de knoppen, te denken aan de mensen die in deze seconde stierven.

Lars zou Tims onbehagen hebben weggelachen. *Kijk eens aan*, zou hij hebben gezegd, *de heks in de boom, straks vliegt ze nog weg!* Zo’n uitspraak had evengoed van Wenzel kunnen komen, of zelfs van Otis. Tim had altijd moeite gedaan om zoals zij te zijn. Het was hard werken.

Hij stak het schoolplein over en liep naar de bushalte zonder de gedaante in de boom nog een blik te gunnen.

De bus nam Tim op als een reddingsboot. Hij liet zich op het plucheachtige zitje vallen, terug naar het leven van alledag, en wilde opgelucht ademhalen. Maar hij voelde nog steeds haar blik en huiverde.

Hij was bang. Bang dat ze wist wie hij was.

Plotseling werd het te luid in de bus, het aanzwellende straatlawaai, de mensen, de motorgeluiden, het was allemaal te luid, de watjes hielpen niet meer, de voortdurende, draaglijke pijn in zijn oren nam toe, dijde uit, overstroomde hem. Hij werd misselijk.

‘Hey,’ zei iemand, en hij kromp ineem. ‘Tim? Heb ik je laten schrikken?’

‘Ik ... nee,’ mompelde hij, moeizaam de pijn wegduwend, en hij keek op naar het jonge gezicht dat hem toelachte. ‘Clara.’

‘Ja,’ zei ze. ‘Mag ik naast je komen zitten?’

Hij knikte kort, trok zijn rugzak van het zitje naast zich en wenste dat ze gewoon was doorgelopen. Clara, twaalf, laatste jaar van de basisschool, dochter van een collega van zijn vader. Hij

kende haar al sinds haar zesde, en soms gedroeg ze zich alsof ze zijn kleine zusje was. Nu ging ze met haar hand door haar jongensachtige korte haar en liet zich naast hem neerploffen.

‘Had je tot nu school?’ vroeg hij. ‘Zo lang?’

‘Hm,’ antwoordde ze. ‘Acrobatiek. En jij had toneel, niet? Wat spelen jullie? De vorige keer heb ik ook meegespeeld, hoewel ik toen nog niet op jullie school zat. Dat was *Midzomernachtdroom*, toch?’

‘Ja,’ antwoordde Tim. ‘En ik was de muur.’

‘Je was super als muur!’ Haar grote, heldere ogen vertelden hem dat ze het echt meende. ‘Wat ben je deze keer?’

‘Waarschijnlijk ... een kind.’

‘Een kind? Jij?’ Ze proestte het uit.

Hij dacht aan Charlotte. Charlotte, zijn echte zusje. De stille Charlotte, die thuis op het vloerkleed zat met haar gezicht in haar handen, gevangen in een droom. Ze was maar een klein beetje ouder dan Clara. Hij vroeg zich, niet voor de eerste keer, af of ze op Clara zou hebben geleken als dat met haar been niet zou zijn gebeurd. Als ze normaal had kunnen bewegen.

‘Stom dat je voor die toneelgroep minstens in de vierde klas moet zitten,’ zei Clara. ‘Anders konden jullie zonder probleem een echt kind krijgen. En als ik het kind zou spelen, zou jij een fatsoenlijke rol kunnen krijgen.’

‘Bedankt,’ zei Tim. ‘Maar het is oké, hoor. Ik bedoel, het is maar toneel. Het maakt me niets uit of ik een muur, een kind of een aardappel moet spelen. Ik heb niet de ambitie om toneelspeler te worden, niemand van ons. Dus ...’

‘Toch helemaal geen slecht idee, toneelspeler worden,’ zei Clara. ‘Wil je weten wat ik later ga worden?’

‘Wat dan?’

‘Astronaute. Niemand gelooft dat ik het echt ga worden, maar toch is het zo. Vroeger, toen ik vijf was, wilde ik sterren meebrengen voor alle mensen die ik aardig vond. Sterren die hun wensen in vervulling zouden doen gaan.’

‘Dat is mooi,’ mompelde Tim terwijl hij uit het raam keek.

‘Ik moet er hier uit,’ zei Clara. ‘Denk eens na over mijn rol als kind.’ Ze was al opgestaan, boog zich nog een keer naar hem toe en fluisterde: ‘Voor jou zou ik ook een ster meebrengen.’ Toen zwaaide ze, huppelde door de gang naar de deur en liep de treden af naar buiten.

‘Bedankt,’ zei hij, te laat. ‘Voor de ster. Ik denk dat ik die wel kan gebruiken.’